

Кога се тиче како живе приче, Дејан Алексић

Мени је ово најчуднија књига коју сам прочитала до сада. Док још нисам почела да читам, него сам само мало листала странице, било ми је чудно зашто једна страна има рупу, која је са друге стране у ствари крофна. После сам прочитала да је то прича о рупи која зна да прича. Било ми је мало чудно, али добро, већ сам схватила да ова књига није као све остале које сам пре читала.

Приметила сам да је књига написана тако да изгледа као да писац прича са нама. Највише су ми се свиделе приче „Прича која не уме да заврши саму себе“ и „О једној размаженој причи“. У првој причи, оној која не уме да заврши сама себе, говори се о једном пужу који је пошао на пут без своје кућице и промаји. После неког времена, промаја је ушла у пужевљево кућицу и бунила се да јој је тесно. Она није знала чија те то заправо кућа па је одлучила да сачека власника да дође. То је то, уопште није било краја ове приче. Када сам наставила да читам, негде пред крај је био наставак, мени се то и свидело, јер сам мислила да никад нећу сазнати како се све завршава. На крају, то уопште и није био пуж већ „пужос“, из Мексика и тамо је купио кућицу. Промаја је отишла то да провери, пуж се опет уселио и то је био крај.

Ову причу сам изабрала зато што моја млађа сестра много воли пужеве и увек сакупља њихове кућице које чувамо у дворишту. Договориле смо се да их на лето бојимо воденим бојицама, да буду шарене.

У другој причи, оној која је размажена, има један вук који има буве. Међутим, оне нису праве буве, већ тачке и зарези и та прича тражи од писца да их све обрише. На ту идеју је дошла јер је почела да се дружи са другим причама које немају тачке и зарезе. Онда се свађала са писцем и то тако јако да није било ни сигурно да ће уопште бити у књизи. На крају је сама схватила да без тачака и зареза звучи бесмислено и после још једне свађе, писац јој је све вратио.

Ова књига ми се допала јер има и математичких задатака, а и неке речи су се римовале као у песмама. Књигу бих препоручила свакоме, јер сам се мало смејала док сам је читала, па се надам да ће засмејати и другу децу.

Нађа Анђеловић, IIIЗ

ОШ „Веселин Маслеша“

Кумодрашка 72, Београд

Љиљана Петровић, професор разредне наставе